

סדר הדלקת נרות חנוכה

בעת שממלא קני המנורה בשמן זית יאמר: פסוקים אלו [בלחש].

וּמַחְכְּמֶתָּךְ אֶל עֲלִיּוֹן תִּאֲצִיל עָלַי, וּמִבִּינְתֶךָ תְּבַיְנֵנִי, וּבְחֶסְדְּךָ תִּגְדִּיל עָלַי,
וּבְגִבּוֹרֶתְךָ תִּצְמִית אוֹיְבֵי וְקָמִי, וְשִׁמּוֹן הַטּוֹב תִּרְיַק עָלַי שְׂבַעַה קְנֵי הַמְּנוֹרָה,
לְהַשְׁפִּיעַ טוֹבָךָ לְבְרִיּוֹתֶיךָ. פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן:

קודם ההדלקה בזמן הכנת הנרות – ישתוקק ויבקש מהשי"ת בלב ובפה, שיאיר לנו את אורו, ושנזכה לצאת מהחושך ולכות לחיים אמיתיים וכו' [ויש תפילות שאומרים בזמן זה, ומי שלא נוהג לאומרם, יכול להגיד תפילות משלו, ויזעק ממעמעקי ליבו להשי"ת, שלח אורך ואמיתך המה ינחוני...] [שלחן שלמה].

תפילה לאמרה קודם הדלקת נרות חנוכה

מַרְבֵּי יַעֲקֹב עַמְדִּין זצ"ל (מתוך סידור "בית יעקב" בשינויים קלים).

יהי רצון מלפניך ה' א-לוקי וא-לוקי אבותי שיהא עתה עת רצון מלפניך, ויושפע לי שפע אני עבדך (פב"פ) לאור באור החיים, כי אתה תאיר נרי ה' א-לוקי גיגה חשכי, שלח אורך ואמיתך המה ינחוני, ליראה ולאהבה את שמך, ללמוד וללמד תורתך הקדושה תורה שבכתב ותורה שבע"פ בהתמדה גדולה לכבוד שמך יתברך ויתעלה. ובכה סגולת נר חנוכה תחכמנו באור תורתך אנו וזרענו וזרע זרענו. ויקויים בנו מקרא שכתוב "לא ימושו מפידך ומפי זרעך ומפי זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם". ויהיו זרעי וזרע זרעי תלמידי חכמים וחסידים אהובים למעלה ונחמדים למטה, ותחזיק את לבכם לתורה ועבודה הכל ברצונך הטוב. ואזכה לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות באמת. גל עינינו ונביטה נפלאות מתורתך הקדושה לכוון לאמיתה של תורה וסודותיה.

ובזכות מתתיהו כהן גדול ובניו הראינו נפלאות, ובאורך נראה אור. וטהר את לבבנו לעבודתך, והרחיקנו ממידות רעות וממחשבות זרות, ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים, בהעלותך את הנרות, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות.

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי.

ואני תפילתי לך ה' עת רצון א-לוקים ברוב חסדך עניני באמת ישעך.

תפילה מספר "פלא יועץ" לרבנו אליעזר פאפו זיע"א

לש"י קוב"ה ושכנתיה¹ הריני מוכן ומזומן לקים מצות הדלקת נר חנוכה, כמו שתקנו לנו רבותינו ז"ל. ויהיה רצון מלפניך ד' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתעלה עלינו כאלו כונו בכל הכוונות הראויות לכוון, ויעלה לפניך מצות הדלקת נר חנוכה שלנו עם מצות הדלקת נר חנוכה של בניך היודעים והמכוונים בכל הכוונות הראויות לכוון,

¹ טוב שיאמר "לשם יחוד" קודם שיקיים המצוה, ובאמירה זו כלולים כל הכוונות הראויות לכוון [וירגיל עצמו לומר לש"י. וכאשר יאמר בפיו שהוא לעבודתו ית"ש, בזה מסלק כל חיכוני [החיד"א, מחזיק ברכה רל"א] שכאשר מייחדים את המצווה בלתי לה' לבדו, אין בכוח הסטרא אחרא והקלי' לחטוף ולינוק מהמצווה ההיא, כי מיוחד הוא לשם השם ולא יגע בהם זר.

ובכח סגולת מצות הדלקת נר חנוכה תזכנו לנו ולזרענו לנר מצוה ותורה אור, ויאירו וישלמו רמ"ח אברי נפשנו רוחנו ונשמתנו, ותבנה בית המקדש במהרה בימינו, ושם נדליק המנורה על ידי כהניך הקדושים. וכשם שעשית נסים לאבותינו כן עתה הושעינו וקבצנו והצילנו מן הגוים, להודות לשמך, להשתבח בתהלתך, אם לא בזכות – ברחמים, וברחמיך הרבים תחפוץ בנו ותרצנו. ויהי נועם ד' אלוקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

קודם שיתחיל לברך הברכות יאמר בפה מלא לש"י וכו' בשמחה עצומה, ויכוין לקיים מצוה דרבנן להדליק נר חנוכה, ויאמר:

הריני מוכן ומוזמן להדליק נר חנוכה כמו שתקנו חז"ל ואסמכוה אקרא שנסמכה פרשת מנורה לחנוכה הנשיאים [ואודה לד' על כל הטוב אשר גמלנו בתפלת שמונה עשרה הכל כמו שתקנו חז"ל] לקיים מצות עשה ומצות לא תעשה לשמוע מכל בית דין הגדול שיעמדו להם לישראל ושלא להמרות פי בית דין [סידור אור

השנים]

גם מי שאינו נזהר לומר קודם כל ברכות המצות פסוק ויהי נועם' במצוה זו יהא זהיר לאמרו קודם שיברך, כי נכון

הדבר מאוד ² [יפה ללב ח"ב סימן תרעו אות א, דע"ט ע"ד].

פסוק ויהי נועם יש בו כוונות עמוקות ונשגבות, וצריך שתכוין לפחות בפשוטן של דברים, דכוונתו עפ"י הזוה"ק הוא שאע"פ שאין אנחנו יודעים לכוין בסוד המצוות והתפילות, השי"ת הוא ישרים כוונתנו, ויעלה עלינו כאילו כווננו בכל הכוונות הראויות לכוין, ועל ידי כך מעשינו במצוות, ועקימת שפתינו בתפילות, תהיה כוננה לעלות למעלה לעשות פעולתה [בן איש חי ויגש אות ו'] ובסידור רבינו הרש"ש ז"ל מבואר שצריך לכוין בפסוק זה שאם חטאנו וגרמנו לסלק אור הקדושה שנמשכה עלינו ע"י מעשים טובים, הנה אתה הקל ברחמיך תכונן ותתקן לאותם מעשים טובים, ותחזור להמשיך עלינו אור אותה הקדושה. שתי כוונות פשוטות אלו יכוין האדם בכל פעם שיאמר פסוק זה קודם כל מצוה ועסק התורה. ויש מדקדקים לכפול בכל פעם פסוק זה, כדי לכוין כונה אחת באמירה ראשונה, וכוונה אחת באמירה שניה, והוא מנהג יפה דבלאו הכי יש טעם בפעמיים. ויהי נועם וכו' פי' שעל האדם לדעת כי אין בכוחו לסגל מצוות, וכי הכל סיוע מהשמים, כי אלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לעשות שום מצוה, לכן לפני המצוה בטילים אנו להקב"ה שהוא העושה וממנו הכל, וכן כי פסוק זה נאמר בהקמת המשכן, ואנו במעשינו עושים מקום להשראת השכינה הק', והתאוהו הקב"ה שיהיה לו דירה בתחתונים.

ויהי נועם נעימת השראת שכינת ה' אלוקינו שורה עלינו ומעשה ידינו כוננה יהי מתוקן בלי

תקלה עלינו בידנו ומעשה ידינו כוננהו כוננם ותתקנם שיהיו מושלמים כראוי.

כאשר אדם מישראל ניגש לשרת בקודש רק מטעם הציווי שנצטוינו מפי הקב"ה, מתקבלת לרצון עבודתו כמו **אם היה מכוון כל הכוונות ויחודים...**

² לפי דברי "קדושת הלוי" שהניסים מיצי"מ השי"ת בחסדו הגדול פעל זאת בלי שום התערורות התחתון משא"כ בחנוכה הניסים היו ג"כ ע"י התחתונים, שחשמונאי ובניו היו לוחמים עם חיל אנטיוכוס הרשע, לכן אנחנו אומרים בחנוכה ויהי נועם בהדה"נ שבו נאמר ומעשה ידינו כוננה עלינו, לרמוז על נס חנוכה שהיא קצת מעשה ידינו במלחמה, אמנם השי"ת מעשה ידינו כוננה עלינו, שהקב"ה הצליח לנו מעשה ידינו להתגבר במלחמה [יפה ללב].

באמירת הברכות של הדלקת נרות חנוכה

ראוי ונכון לכוון ולשמוח ביותר מפני שמקיים בזה פרסומי ניסא דהברכה הוי חלק מגוף המצוה של

פרסומי ניסא

ולכן ראוי לשמוח שמקיים בזה מצות פרסומי ניסא להגדיל שמו ית"ש [נטעי גבריאל] עיקר תקנ"ח להדליק נרות בחנוכה הוא כדי להודות עי"ז על הניסים הגדולים, שעשה הקב"ה לאבותינו בימים ההם בניצחון המלחמות, ולכן המדליק צריך להתבונן בליבו במעשה ההדלקה, בכוונת הלב: **להודות ולהלל להשי"ת על ניסי המלחמות** [אורחות חנוכה]. וירגיש כאילו עשה עמו ממש הישועות והניסים בימים ההם [יסוה"ע].

יאמר הברכות בקול רם [של"ה אליה רבה] **ובחשק נמרץ** [כה"ח], **וטוב מאוד לאומרו בניגון [בזה מראה שמחתו על המצוה].**

על פי הקבלה, בעת אמירת שלש הברכות על הדלקת נרות חנוכה, נעשות פעולות נשגבות בשמים, וייחודים נפלאים מתקיימים בכל העולמות כולם... לכן יכין האדם עצמו רוחנית ונפשית, שיהיה ראוי באותה שעה להמשיך כמה שיותר שפע גדול ונורא לכל העולמות, ובראש ובראשונה לנפשו רוחו ונשמתו [חנוכה בציון].

בברכה הראשונה של נר חנוכה יש י"ג תיבות, וצריך לכוון שהן מעוררים י"ג מדות של רחמים. וכן יש י"ג תיבות בברכה שניה, שהם מעוררים י"ג מדות של רחמים, ושתייהן יחד הן כ"ו תיבות כנגד שם הוי"ה [קב הישר פרק צו].

יכנים בלבו ובמחשבתו שמחה עצומה באלוקותו ית"ש ויתעלה זכרו לעד, על עוצם הנס שנעשה בימים האלו בביהמ"ק בפח של שמן...

ברוך מקור הברכות \ תתברך ותרבה השפעתך בכל העולמות כולם **אתה** יחשוב כאילו

השי"ת ניצב מולו **די** אדון כל, היה הוה ויהיה, **אלוקינו** בעל כל הכוחות כולם,

המשגיח עלינו בהשגחה מיוחדת מנהיג אותנו, **מלך** על כל **העולם**. עיקר

הברכה היינו **אשר קדשנו** מלשון רוממות, וכן מלשון קידושין **במצותנו** שע"י התורה

והמצוות אנו מקודשים לבורא העולם, [שיחד והבדיל אותנו במצותינו], וכן שע"י המצות אנו מתקדשים. \ וכאשר אדם

מברך בכוונה 'אשר קדשנו' הוא זוכה ומתקדש, ומקבל את הקדושה של הברכה והמצוה, וכן מקדש את פיו **רצוצו** שאנו

מעידים דתקנת חז"ל הוא כדברי תורה ממש. **להדליק** יכוין להדליק בליבו, התלהבות והשתוקקות לאור

השי"ת, באהבה ודבקות. [העבודה כעת להרגיש את השי"ת ולהשתוקק אליו, כ"א לפי מדרגתו, ובזה הוא מכין א"ע שהשי"ת ירצה בו, ויזכה

להתחבר ממש עם השי"ת, לחיות אותו ואיתו, בכל רגע ובכל ענין] **נר (של) הנצורה** יכוון המברך בראשי תיבות

נח"ל שהוא שם קדוש הרמוז בראשי תיבות נ'וצר ח'סד ל'אלפים.

מברכים בכל יום שעשה ניסים, הואיל ובכל יום ויום היה נס מתחדש באותו פך של שמן [ריף שבת ט:]. ויתן הודאה במחשבתו ושבה גדול ליוצרנו ובראנו ית"ש, על כלליות כל הניסים והישועות הגדולות שעשה עם אבותינו בימים האלו, ויציר במחשבתו בהודאה זו כאלו עשה ית"ש ויתעלה – עמו ממש הישועות והניסים בימים ההם!

ברכה זו אינה כשאר ברכות שמברכין על המצוה, אלא הברכה היא חלק מעיקר קיום המצוה, "שאם ידליקוהו בלא ברכה אין בו פרסום הנס, שיהיו סבורים שהדליקו נרות לצורכו", נמצא שעל ידי הברכה נעשים הנרות לחפצא דמצוה... (וא"כ ביותר צריך להשיגה לברך מתוך אש ההתלהבות דומיא דנר חנוכה גופיה...) [בה"ח בשם היעב"ץ מור וקציעה תרע"ג].

ברוך

י"מ מקור הברכות וי"מ תתברך ותרבה השפעתך בכל העולמות כולם **אתה** יחשוב כאילו השי"ת

ניצב מולו ד' אדון כל **אלוקינו** מנהיג אותנו באופן מיוחד **מלך** על כל **העולם שעשה**

ניסים לאבותינו נס ההצלה ונס הנרות **בימים ההם בזמן הזה** אחר הברכה יכוין גם:

"שכן יעשה עמנו ניסים עתה כמו שעשה לאבותינו, וימשך הארה היא לעשות פועל ניסים גם היום".

בלילה הראשון מברכין ברכת "שהחינו"

והוא שבח להקב"ה שהוא הכל יולו נאה לשבת. וגם תפילה לקב"ה שיבנה הביהמ"ק בקרוב, ובקשה שהשי"ת יבנה לנו בימינו את ביהמ"ק, ונקריב שם זבחי תודה על כל הניסים והישועות

לכתחילה יש לכוון על שני דברים: א. על מעשה המצוה של הדלקת נרות חנוכה שזו הפעם הראשונה. ב. על עצם הזמן של יום החנוכה [מיים חיים]. ברמב"ם מבואר דמה שתיקנו להדליק נר חנוכה בליל כ"ה היינו זכר לנס המלחמה ומציאת הפך. והנר השני מתחיל על נס השמן ז' ימים, כנגד הנס שנעשה בו. [ולמאירי (שבת דף כא: ובפ"ח תר"ע) ביום א' מברכין על הגאולה ועל הודאת מציאת הפך, ושאר לילות על נס השמן].

כשמגיעים לימים קדושים האלו צריכים לשמוח מאוד 'שהחיינו וקיימנו' וצריך להודות להשי"ת פשוט עבור החיים שיקר מאוד אצל כל אדם [בית אהרן].

ברוך י"מ מקור הברכות וי"מ תתברך ותרבה השפעתך בכל העולמות כולם **אתה** השי"ת ניצב מולו **די**

אלוקינו מנהיג אותנו באופן מיוחד **מלך** על כל **העולם שהחיינו** אדון כל

וקיימנו וזהו ענינו לזמן הזה: וכן בעת אמירתו יחשוב במחשבתו: אני נותן לך ית"ש הודיה

על שהארכת ימי חיי עוד שנה עד הזמן הזה, כדי לקיים מצותיך הקדושים ובהם המצוות השייכים בזמן הזה.

בזמן ההדלקה = להתבונן בגבורות ד' וחסדי ד', כי הוא כל יכול וכו' [הסי' מקלם] להודות ולהלל להשי"ת על נסי המלחמות...

ובזמן ההדלקה שמאיר אור הנשמה "כי נר ד' נשמת אדם" יחשוב: אני מדליק עכשיו בתוכי עצמי אור שמגלה את האמיתות של האדון בבריאה, ותתבונן באור הנרות שאין מציאות כזו של טבע הוא רק מכסה אבל לא קיים!!! להחדיר ולחיות היטיב דבר זה, וזהו הזמן להתפלל על ענינים אלו בשעה שמדליק ובשעה שמתבונן בנרות [אחמה"צ]. וכן לכוין ל"ב ח"ד - לאל אחד, וג"כ ל"ב ח"ד ר"ת חיוב הדלקה לכבוד בורא [הגהות מהרי"ל].

באמירת 'הנרות הללו' מקיים גם המצוה של פרסום הנס

הנרות הללו שמונה אותיות רמז לשמונת ימי החנוכה אנו מדליקין על הנסים ועל הנפלאות ועל התשועות הישועה באופן כללי ועל המלחמות ניסי המלחמה, שנתן להם הכח והעוז להלחם וכו' שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, על ידי כהניך הקדושים. וכל שמונת ימי חנוכה. [י"א זאת רק לאחר שהדליק את כל הנרות] הנרות הללו קדש הם, ואין לנו רשות

להשתמש בהן, אלא לראותן בלבד, כדי להודות ולהלל
לשמך הגדול על נסידך שלא כדרך הטבע ועל נפלאותיך דרגה אחרת של נס
ועל ישועתך ישועה לנו, וכביכול גם להשי"ת שצר בצרתן של ישראל.

וי"א נוסח "הנרות הללו" עם ל"ו תיבות (הוי"ו מהתיבות הנרות הללו המופיעות שתי פעמים).

הנרות הללו אנו מדליקין, – על הניסים, ועל הנפלאות ועל התשועות, שעשית לאבותינו על ידי כהניך
הקדושים, וכל שמונת ימי חנוכה, הנרות הללו קודש, ואין רשות להשתמש בהם, אלא לראותן בלבד,
כדי להודות לשמך על נסידך ועל נפלאותיך ועל ישועתך [ע"פ מסכת סופרים].

אחר נוסח ההודאה של הנרות הללו, ראוי לומר תיכף "מזמור שיר חנוכת הבית"
(פרק ל) במיתון גדול, דעיקר מזמור זו נתקן על שם הנס חנוכה. ויכוין בהודאה של
מזמור זה, על התשועה שעשה עמנו ית"ש בימים האלו [יסוד"ע, חמה"י].

מְזֻמָּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוּמְמָךְ יְיָ, כִּי דָלִיתָנִי, וְלֹא שִׁמְחָתָּ
אִיבֵי לִי: יְיָ אֱלֹהֵי, שְׁוֹעָתִי אֱלִיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֵעֲלִיתָ מִן שָׂאוֹל נַפְשִׁי,
חַיִּיתָנִי מִיָּרֵדִי בּוֹר: זָמְרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו, וְהוֹדוּ לְזִכָּר קִדְשׁוֹ: כִּי רָנַע
בְּאֶפְסוֹ, חַיִּים בְּרִצּוֹנוֹ, בְּעָרַב יָלִין בְּכִי, וְלִבְקָר רָנָה: וְאֲנִי אֶמְרָתִי
בְּשִׁלוֹי, בַּל אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בְּרִצּוֹנְךָ הֵעֲמִדְתָּה לְהִרְרֵי עוֹז, הִסְתַּרְתָּ
פְּנֶיךָ, הָיִיתִי גִבְהָל: אֱלִיךָ יְיָ אֶקְרָא, וְאֵל יְיָ אֶתְחַנֵּן: מַה בָּצַע בְּדָמֵי
בְּרִדְתִּי אֵל שָׁחַת, הַיּוֹדֵךְ עָפָר, הַיִּגִּיד אֲמַתְךָ: שְׁמַע יְיָ וְחַנְּנֵי בַמִּתְנַת חַיִּים,
יְיָ הִיָּה עֲזָר לִי: הִפְכַּת מִסְפְּדֵי לְמַחֹל לִי, פִּתְחָתָּ שִׁקִּי, וְהִתְאַזְרֵנִי
שְׂמֹחָה: לְמַעַן יִזְמְרָךְ הַנְּשֵׁמָה הַקְּרוִיָּה כְבוֹד וְלֹא יָדָם, יְיָ אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֹדְךָ:

כאשרמסיימים להדליק נרות, אומרים 'מעוז צור' בניגון ובהתרגשות, והוא שיר קדום מאוד, והיה כבר בימי המהר"מ מפרוטנברג [חות יאיר סי' ע]. בוודאי כי שירת מעוז צור יש בה דברים נוראים, וכן בשאר כל המזמורים, וכל השירות ותשבחות הם דברים נשגבים [הגרצמ"ן]. והוא שבה להקב"ה שהוא הכל יכול ולו נאה לשבח. וגם תפילה לקב"ה שיבנה הביהמ"ק בקרוב, ובקשה שהשי"ת יבנה לנו בימינו את ביהמ"ק, ונקריב שם זבחי תודה על כל הניסים והישועות.

ראוי לכל איש ישראל לעורר את עצמו בדבר הזה מאד מאד בחפיצה ותשוקה להשם יתברך ולשורר ולזמר כל אחד ואחד כפי כחו ולאמר משירות ותשבחות של דוד המלך עליו השלום בספר תהלים, וכל אחד יבחר לעצמו כפי שכלו איזה מזמורים לשורר ולזמר לפני השם יתברך בעומק לבו בעת הדלקת נר הנוכה ולעורר שעשועים להשם יתברך [מאיר עיני חכמים י"ב, ב].

מעוז צור הקב"ה שהוא גבור ורב להושיע וסומכים עליו **ישועתי לך נאה לשבח** על

כל ישועותיך, ובקשתי **תכוון** שתבנה ותכונן שוב **בית תפלתי** ביהמ"ק **ושם תודה**

נזבחה, נקריר לפניך קרבן תודה על נסִיך, ועל הישועות לעתיד **לעת תכין מטבח בעת**

שתערוך טבח **מצר** בשונא המיצר לישראל **המנבחה** הנמשל לכלב נובח, **אז אנמור**

אשלים את השירות ותשבחות שלי **בשיר** פיוטים [תוכן המילים] **מזמור** שיר שמנגנים בזמר _

גם על **חנכת** בנין ביהמ"ק **המזבחה**:

על גלות מצרים - התלאות והניסים שעברו עלינו בגלות מצרים. והודאה על הגאולה מגלות מצרים ומפלת פרעה וזרעו בניסים גלויים.

רעות רבות עברו עלי, עד שמהם שבעה נפשי, ביגון ומרוב צער וסבל כחי כלה
כחתי אזלו, חיי את חיי נפשי מררו בקושי בעבודה קשה בשעבוד מלכות
עגלה מצרים [המשולה לעגלה], ובידו הגדולה ה' הכל יכול, אבל כדי להרוג אומה שלמה של
המצריים, היה נצרך להשמש בדרגת היד הגדולה הוציא את הסגולה, ישראל כאוצר חביב
של הקב"ה חיל פרעה צבאו של פרעה וכל זרעו של מצרים ירדן שקעו וטבעו בים סוף
כאבן השוקעת במהירות במצולה במעמקי הים:

על גלות בבל - הצרות שאירעו בגלות בבל לאחר חורבן בית ראשון. והודאה על
הגאולה מגלות בבל ובנין בית המקדש השני.

דביר קדשו לביהמ"ק ששם בית קדשי הקדשים הביאני הקב"ה, וגם שם לא
שקטתי בשלוח ובמנוחה, ובא נוגש נבוכדנצר והגלני לארץ בבל כי זרים
עבדתי בעון כי עבדתי לאל נכר ויין רעל מסכתי יין תרעלה מזגתי לע"ז כמעט
שעברתי מהעולם, לולא רחמיו של הקב"ה, קיץ סופה של גלות בבל באה ע", זרבבל
שעלה בראש העליה הראשונה לאר"י לקיץ ולסוף שבעים לחורבן ביהמ"ק נושעתי בבנין
ביהמ"ק השני

על צרת המן ההגגי - רשעת המן ונס מרדכי תחת מלכות מדי. והודאה על ישועת
ישראל בגלות מדי על ידי מפלת המן וגדולת מרדכי.

ברות להשפיל ולחתוך **קומת** זקיפת קומתו של מרדכי המכונה **ברוש**, **בקש אנני**
בן המדתא, ונהיתה לו מחשבתו הרעה **לפח** מלכודת ומכשול **ולמוקש** שנתלה
על העץ שהכין למרדכי **וגאותו נשבתה** נתבטלה, **ראש ימיני** כבודו של מרדכי
נשאת הרמת, שנעשה משנה למלך, **ואויב** את המן **שמו מחית** לגמרי **לדראון**
עולם, **רב בניו** גדולת בניו **וקניניו** עשרו ורכושו [שגזיו היו חקוקים על לבו] נשבתו כאשר
על העיץ ששימש להצלת העולם גם בתיבת נח **תלית**.

על גלות יון. וסיפור הנס חנוכה - רשעת היונים, וקביעת ימי החנוכה לחג - במלכות
יון. והודאה על ישועת ישראל ממלכות יון הרשעה, ונס הנרות שעליהם קבעו
שמונת ימי חנוכה להודות ולהלל.

יונים נקבצו התקבצו עלי למלחמה **עלי**, **אזי בימי חשמנים** בזמן החשמונאים,
ופרצו חומות מגדלי, שלש עשרה פרצות בחומת המקדש **וטמאו** את **כל**
השמנים, ומנותר **קנקים** פך טהור שנותר מכל הקנקים, **נעשה נם**
לשושנים בני ישראל, ולכן **בני בינה** החכמים יודעי בינה בתורה **ימי שמונה**
קבעו לדורות **שיר הלל ורננים** הודאה - שבהם בני"י ישוררו וירננו לד' על הניסים שעשה
עמהם.

ישנם שהיו מזמרים החרוז האחרון ברגש רב, ופלגי מים ירדו עינם מתוך ערגה וצפיה
לגאולה, שהוא בקשה להנצל מגלותנו גלות אדום, ולהגאל גאולה שלמה - מחה
פשע וגם רשע, הקם לנו רועה שבעה.

חשוף גלה את זרוע כח קדשך, וקרב קץ הגלות, ותהיה הישועה, נקם
נקמת דם עבדיך דם בני"י שנשפך, על ידי מאומה מלכות אדום הרשעה, כי
ארכה לנו הישועה מגלות זו יותר משאר גלויות, ואין אנו רואים קץ לימי הרעה,
דחה תדחה ותשליך מלכות אדום [בני עשיו הנקרא אדמוני] אדמוני, בצל הגהנום הנקרא
צלמון, הקם לנו במהרה רועה שבעה את שבעת הרועים – המנהיגים של כלל
ישראל.

מעולם היית ישעי, כבודי ומרים ראשי, שמע נא לקול שועי, מלכי ואלהי
קדושי, העבר חטאי ופשעי, וגם בגלות השלישי, חזק ישראל, ומכניע
ישמעאל ומאדום תפרה נפשי.

חשמונאי ובניו הלכו למלחמה ואמרו ז' פעמים ויהי נועם וכו' וב' פעמים אורך ימים
ונצחו [ליקוטי מהרי"ח על פי התשב"ץ]. סגולת אמירתם היא לשמירה - שלא יתאחזו
החיצונים במצוה.³ סגולה לשמירה מעולה כל השנה לומר בחנוכה כל לילה אחר
הדה"נ, שבע פעמים "ויהי נועם" וכו' [ספר הזכירה ס"ט ע"א. ובסידור ר' שבתי (כוונות חנוכה) מביא מנהג
זה בשם רמב"ן, מועד לכל חי]. ויאמר שבע פעמים פסוק "ויהי נועם, ופרק "יושב בסתר עליון"
פעם אחת בכוונה, שטוב מעט בכוונה מהרבות בלא כוונה [חנוכה בציון].

יאמר מול הנרות ז' פעמים:

ויהי נועם נעימת השראת שכירת ה' אלוקינו שורה עלינו ומעשה

ידינו כוננה יהי מתוקן בלי תקלה עלינו בידנו ומעשה ידינו כוננהו כוננם

ותתקנם שיהיו מושלמים כראוי

³ והמון הארץ מבינים הטעם בי על ידי אמירת המזמור יסך ה' עליהם מכל פגע, אמנם העיקר לשמור האור העליון מאחיזת החיצונים [עבודת ישראל חנוכה].

יושב בסתר עליון בעל שדי יתלונן, אמר לה' מחסי ומצודתי אלהי
 אבטח בו, כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות, באברתו יסך לך
 ותחת כנפיו תחסה צנה וסחרה אמתו, לא תירא מפחד לילה מחיז
 יעוף יומם, מדבר באפל יהלך מקטב ישוד צהרים, יפל מצדך אלף
 ורבבה מימינך אליך לא יגש, רק בעינך תביט ושלמת רשעים
 תראה, כי אתה ה' מחסי עליון שמת מעונך, לא תאונה אליך רעה
 ונגע לא יקרב באוהלך, כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, על
 כפים ישאונך פן תגוף באבן רגלך, על שחל ופתן תדרוך תרמס
 כפיר ותניז, כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמו, יקראני
 ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו, אורך ימים אשביעהו
 ואראהו בישועתי. [וכופלין לומר הפסוק] אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי.

למנצח בנגינות

בכמה מקומות נוהגים לומר גם מזמור ס"ז, שבתהילים, וכן מצינו ביוה"ע (שער יב פ"א)
 שמנאו בין המזמורים שאומרים לאחר הדה"נ [] לפי ששם מוזכר ענין "הודאה",

וענין "הפלת העמים תחתנו", והוי מענין
 היום שנעשה לנו תשועה מהגויים ונצלנו
 מהם ע"י חסדי ה' שהפך על שונאינו
 הדינים והגבורות. וטוב לומר מזמור זה
 בעת ההדלקה בצורת המנורה דוקא,
 ובזה יעורר זכות המנורה ויזקוף את
 ציור המנורה שמסתכל בו כדי שיהיה
 לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה

ועומדת בהיכל ולא יניה הציור מושכב ושטוח לפניו [עוד יוסף חי פי ויגש אות ג]. ומה
מאד הפליגו באמירת למנצה בנגינות בציור מנורה, וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום.
ובכ"י לראשונים מובא סודותיו ותועלותיו... ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרנו נאמר
אותו בכוונה בציור מנורה כתוב על קלף [צפורן שמיר].

יש להביט ולהסתכל בנרות הק' – מתוך השתוקקות ורצון, לזכות לאור הגנוז, ד"ז מסוגל מאוד

להמשיך את האור הגנוז לנפשו!...

אחרי ההדלקה צריך להסתכל באור הנרות הזך, ולהתבונן באמת המוחלטת – ולקבל ע"ע למעשה,
להכנס למדרגה נוספת בדבקות הבורא, לחיות עימו ולהרגיש אותו בכל דבר, כי הוא שעושה הכל.
וצריך להתבונן בשלהבת העולה מנרות החנוכה – ולחוש בקרבו את אור השי"ת שזורח עליו... כי נרות
החנוכה מרמזות על האור האלוקי שבנ"י צריכים כדי להרים את נשמתם [שלחן שלמה].

